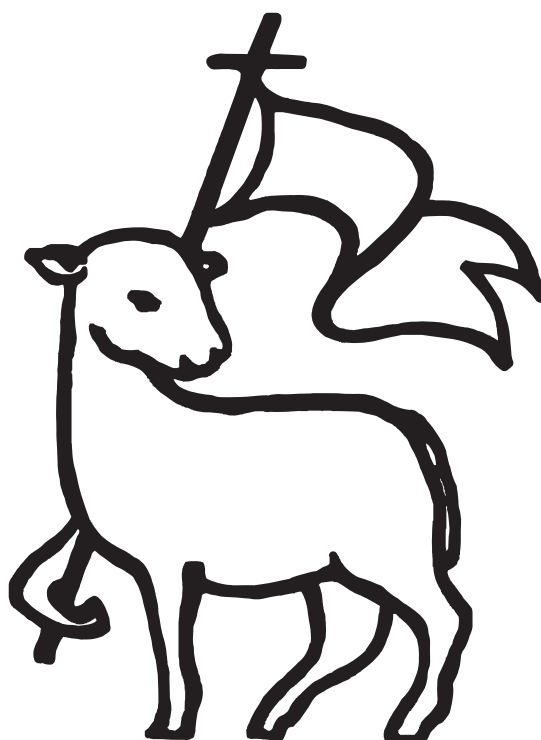

Nové Bratrské Listy

ROČNÍK XI

3/2009

Neboť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce.

(Lk 12,34)

obsah

kázání	
Posilnění na cestu (<i>J. Halama</i>)	59
dějiny	
Svoboda (<i>J. Just</i>)	61
z církví doma i ve světě	
Náboženství ve školách (Rakousko)	64
Sousedství s muslimy (Německo)	64
Evangelíci a církevní sňatky	65
Britští metodisté a obdory	66
Nový generální sekretář SRC	66
unitas fratrum	
Unity synod 2009 (<i>J. Halama Jr.</i>)	67
Život žen v Tanzánii (<i>M. Ulrichová</i>)	74
naš seniorát	
Odešel V. Kačer (<i>J. Polma</i>)	76
100 let kostelíku v Kořenově (<i>J. Polma</i>)	77
Poštejn (<i>N. Běťáková</i>)	80
Životní jubilea - R. Halamová a A. Kačerová (<i>J. Polma</i>)	81
Železný Brod - Kalich (<i>jap</i>)	83
ráj srdce	
připravuje M. Matouš	

Nové Bratrské Listy

11. ročník (2009)

Vydává OCHRANOVSKÝ SBOR
při ČCE v Praze

Čajkovského 8, 130 00 Praha 3

tel: 224 941 870

e-mail: uf.praga@centrum.cz

Registrováno pod zn. MK ČR E 12555

editorial

Milí čtenáři Nových bratrských listů,

píši tyto řádky ve chvíli, kdy se ještě v českém prostředí ozývají ohlasy na návštěvu papeže. Návštěva hlavy katolické církve znamená vždycky událost politickou (a nevím, jak vám, mně trochu připomněla návštěvu amerického prezidenta). Vzhledem k tomu se musí orientovat na všeobecnou pozornost, ale musí proto také dbát, aby byla co nejvšeobecněji zaměřena - nejen na církve, nejen na křesťany, ale na všechny, jak se s oblibou při těchto příležitostech říkává, "lidi dobré vůle".

Výsledkem je dost složitá směs politicko-společensko-filosoficko-náboženských motivů, z nichž si každý může něco vybrat, pokud má schopnost se v tom orientovat. Pokud ne, zůstávají alespoň velké akce pro oči, shromáždění a obřady za pozornosti kamer a objektivů, davy lidí.

Ježíšova zvěst je jistě určena celému světu, všem národům a lidem, nikdy a nikde to však nebyla zvěst pro davy (davy, o nichž čteme v evangeliu, nebyli učedníci, ale zvědavci), pro celé národy či společnosti - všechny pokusy tímto směrem vedly ke ztrátě křesťanskosti.

V Jednotě byla a je zvěst evangelia stále chápána jako zvěst tichá, osobní, oslovující především v úzkém společenství těch, kdo zřetelně a osobně uslyšeli evangelium a chtějí jím žít, jako dar, který vede na úzkou cestu s mnoha nesnáze.

V tomto čísle časopisu si to můžeme z několika různých pohledů připomenout: biblicky, historicky (Jan Hus) i aktuálně (Unity synod 2009). Přejeme vám zajímavé a užitečné čtení.

Váš Jindřich Halama

kázání

Posilnění na cestu

Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a vykročte jistým krokem, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo. (Žd 12,12-13)

Když čteme epištolu Židům, vysvítá z ní na více místech, že je to psaní křesťanům, kteří jsou v krizi, nebo přinejmenším v tísní a v nebezpečí, kteří delší dobu trpí a ohrožuje je únava a malomyslnost. Na to ukazují i ty zemdlené ruce a klesající kolena na tomto místě.

Život těch, kdo měli číst tuto epištolu, zjevně nebyl žádnou procházkou růžovým sadem, ani vítězným tažením. Právě naopak, opakovaně čteme o soužení, trápení, protivenství. Byli pod stálým tlakem, měli problémy a trvalo to zřejmě dost dlouho. Proto ty zemdlené ruce. Zřejmě pamatovali lepší časy, doby, kdy byli plni elánu a sil a pracovali pilně a ustatečně. Nebylo jim zatěžko pracovat, protože měli naději, že to má smysl a že to přinese plody, že se to už brzy ukáže. A ono se to neukazovalo, problémy byly pořád a každý člověk se unaví. Když děláme něco, co má jasný a viditelný cíl, sebereme všechny síly abychom to dodělali, možná dokonce pracujeme rychleji, aby to bylo včas nebo aby nám to nepoškodil déšť (je-li to v hospodářství).

Ale úsilí, které nepřináší zřetelné úspěchy, o kterém nevíme, kdy skončí a pořád a pořád naráží na překážky - to unaví. Člověk ztratí chuť do takové práce, která vypadá, že nikam nepovede nebo nikdy nekončí. A něco takového asi napadalo křesťany, kterým je určeno toto psaní. Byli unaveni, začínali pochybovat o smyslu své práce, někteří ji už opustili (o dvě kapitoly dříve se píše o těch, kteří opustili shromáždění).

Apoštolská výzva zní - tak takhle ne, to by vedlo ke špatným koncům. Posilněte své zemdlené ruce a klesající kolena. - Ale proč? můžeme se ptát. Odpověď není moc jasná, dokud si nepřečteme celou kapitolu - tady je jenom PROTO. A souvislost? Dvanáctá kapitola začíná připomenutím zástupu svědků. Těch, kdo jsou pro nás vzory víry a příklady Božího lidu, je zástup. Biblických příkladů je v předcházející kapitole celá řada, my můžeme od té doby přidat dlouhou řadu příkladů z dějin církve, i naší církve. Ti všichni zápasili a trpěli, pracovali a umírali, jejich životy byly mnohokrát nesrovnatelně těžší než ty naše. A především - s pohledem upřeným na Ježíše - který podstoupil kříž, ale potom usedl po pravici Boží. A proto se máme čím posilnit. Protože náš život a práce má smysl a cíl, i kdyby se stokrát zdálo, že nikam nevede.

Nemá smysl soustředit se na to, co se všechno nevede a co nezvládáme - je třeba soustředit se na toho, který své dílo už dokonal a otevřel nám tím jistotu, že zápas víry je cestou, jejíž konečnou perspektivou je život. Posilněte se, vždyť víte, kam jdeme, i to, že je to cesta schůdná, že se tam dojit dá. Tak vydržte. To nám tu říká apoštol.

Půjčil si ta slova o posilnění od Izajáše, jeho posluchačům to muselo být zřejmé, znali to. Už kdysi dávno těmi slovy těšil prorok Izraelce (Iz 35,3) a zasliboval jim návrat na Sion, návrat do země. A stalo se, Izraelci se opravdu vrátili. Čtenářům to muselo znít tak trochu, jako když my čteme Komenského slova o navrácení vlády věcí lidu českému. Už je to pár

set let, co zazněla, ale pamatujeme dobře, jak byla docela nedávno aktuální, jak se stala najednou přítomnou pravdou.

Tedy dobře si pamatujte příběhy Božího lidu a posilněte se. Mezi prorokem a apoštolem je ovšem rozdíl: prorok napomíná spíš ve smyslu - posilněte druhé, ty, kdy to potřebují. Apoštol píše - posilněte se, potřebujete to sami - a naštěstí, nebo lépe díky Bohu, je tu čím se posilovat.

Novou sílu, chuť a naději do práce si člověk jen tak pro nic za nic sám nedá. Musí mít nějaký podnět, něco, co mu dodá naději a novou odvalu k práci. Apoštol vlastně upozorňuje - nesoustředte se příliš na sebe, na své bolesti a strachy, nedejte se polapit do zúžené, až krátkozraké perspektivy, ve které vidíme jen to lidské a ještě to právě přítomné. Je tu přece celá historie Božího jednání s člověkem, je tu jistota, že Bůh je s námi a chce být s námi. Že nám to často neusnadňuje život? Že to něco stojí, být křesťanem? Ale všechno přece něco stojí - a kdo chce něčeho dosáhnout, také tomu něco obětuje.

Tady se mluví spíš o výchově - aby z nás něco bylo, musíme podstoupit trénink, námahu, cvičení - a rodiče, kteří chtějí děti dobře připravit na život, jim ho neusnadňují, ale snaží se být jim v problémech nablízku, aby viděli, jak se je naučí zvládat. Zpravidla to po nějakém čase pochopíme a nezlobíme se, že to bylo těžké a že to i bolelo. A to jde jen o věci časné - říká apoštol. Jde-li o věčný život, nestojí to za nějaké to trápení?

Tak se tím netrapte a vykročte jistým krokem - tak to říká nový překlad. Žádné přešlapování, tápání, váhání, kudy se mám dát a mám-li vůbec někam chodit, žádné unavené šourání a rozpačité postávání - cesta je jasná, jde o následování Ježíše, nebojte se, že nedojdete, nebo že to třeba není cesta k cíli.

To je jeden možný výklad - jistý krok jako znamení, že víme, kam jít. Kdo znáte kralický text, víte, že má „přímé kroky čiňte“. Tedy trochu jiný důraz, který navazuje na Starozákonní svědectví. Přímé jsou cesty Hospodinovy, vodí svůj lid po cestě přímé, a ti, kdo milují Hospodina, chodí po přímých cestách, žádné uchylování napravo nebo nalevo. Přímá cesta, můžeme říci, je také následování Ježíše Krista. Tedy cesta zřetelná, poctivá, žádné klíčky, nic křivého. Přímé kroky jako svědectví o tom, koho následujete, jako znamení, že tato cesta je jistá a dobrá, jako příklad pro ty, kdo třeba váhají a mají strach.

Protože jde o to, abychom docela nezchromli, říká apoštol. Když něco bolí, máme přirozeně sklon to nedráždit, nenamáhat, dát tomu čas, aby se nám nějaké poranění vyhojilo. Ale když se nezačne včas cvičit, může se pohyblivost i trvale ztratit, člověk může zchromnout a zůstat nepohyblivý. Tenhle obraz si apoštol půjčil a říká vlastně - je čas to rozcvičit. Je-li církev jedním tělem, každý pochroumaný úd je újmou. A když nebude správně pracovat například kotník, ono se to časem vrazí do kolena, do kyčle a poznamená páteř. Poddat se únavě, skleslosti, nechat další cestu na setrvačnosti, může znamenat, že újmu utrpím ne jen já, ale i druzí. Liknavý, nejistý, unavený křesťan nebude zrovna oporou druhým. Ti, kdo potřebují pomoc, ji nenajdou a odpadnou, odejdou.

Ne, že bychom umdlené ruce a klesající kolena neznali. A nejenom z vyprávění. Myslím, že jsme si to snad všichni v posledních letech tak či onak vyzkoušeli - a nejen my. Ať myslím na naše sbory, seniorát, nebo na církve v naší zemi vůbec. Únava, stesk po šťastnějších časech, a obava, že to či ono nezvládneme, nemůžeme, že na to prostě nemáme sílu.

Apoštol to zná a vidí už u prvních křesťanů, ani jim se to nevyhýbalo. Proto píše: posilněte se, podívejte se, jak Pán Bůh jednal a jedná s člověkem, co všechno pro nás udělal. A podívejte se, kdo všechno, a za jakých podmínek už šel touto cestou před vámi. A jako utrmácení turisté, když se objeví cíl cesty, zvedněte hlavu, narovnejte záda, a vykročte tak pružně, jak to jen jde - ať neděláte ostudu těm, kdo šli před vámi. A uvidíte sami, když se budete soustředit víc na toho, kdo vás vede, půjde se vám snáz a jistěji - vlije vám to novou sílu.

Následování Krista je cestou, na které nacházíme pomoc a podporu sami pro sebe a můžeme pak podpořit i ty kolem nás, kdo to potřebují. Posilněte se a vykročte zpříma - uvidíte, že to půjde a možná zjistíte, že i ty problémy, které máte, vám někdo pomáhá nést a zvládat. To je apoštolská rada, která nás chce provázet.

Amen.

Jindřich Halama, Jr.

dějiny

Svoboda

Letošní rok nám nabízí obzvláštní příležitost k zamyšlení na téma „svoboda“. Před dvaceti lety jsme společně vykročili ze stínu totality a dali jsme přednost životu ve svobodné zemi. Před čtyřmi sty lety se čeští nekatoličtí stavové pod vzrůstajícím rekatolizačním tlakem rozhodli požádat císaře o vydání privilegia, které by jim do budoucna zaručilo svobodné a nikým neohrožované vykonávání náboženské praxe. Vymohli si vydání dokumentu, který dnes nazýváme „Rudolfův Majestát“.

Scházíme se dnes stejně jako v minulých letech proto, abychom si připomenuli odvahu muže, který se nebál vydat svědectví pravdě i za cenu ztráty svého života. Je nepochybné, že takového kroku se může odvážit jen ten, kdo si je vědom toho, co obnáší skutečná svoboda a kdo zná její hodnotu. Ovšem, je třeba mít na paměti, že představy dnešního člověka o obsahu pojmu „svoboda“ a Husovo chápání tohoto výrazu jsou velmi vzdálené. Propast mezi věky poznamenaná střídáním kulturních epoch, osvícenstvím, romantismem a nástupem technokratické civilizace způsobila, že při vyřčení slova „svoboda“ dnes tíhneme spíše k představě volnosti, nezávislosti, možnosti seberealizace, snad i bezstarostnosti, nevázanosti. Stačí vlastně otevřít synonymický slovník. Jan Hus jako teolog, jako ten, kdo usiloval o všestrannou reformu duchovního života, jako hluboce věřící člověk doby pozdního středověku chápal „svobodu“ především v intencích novozákonní zvěsti a křesťanské věrouky. Byla pro něj neodlučitelně spjata se stavem míru a pokoje, který člověk nemůže dosáhnout jinak, než skrze víru v Boha. V krátkém pojednání *Sermo de pace* (Řeč o míru), sepsaném jako kázání, které hodlal

přednést shromážděnému kostnickému koncilu, si všímá tří aspektů „pokoje“. Jsou jimi mír člověka s Bohem, mír člověka se sebou samým a pokoj s bližním.

Mír člověka s Bohem. Je to ten nejcennější statek a nejvyšší jistota, jaké člověk může dosáhnout. Bez něho žádný jiný mír, žádný jiný pokoj nelze myslet. Kdo jej opravdově a trvale má, dosahuje dalších dvou, nikoliv naopak. Tohoto pokoje můžeme dosáhnout pouze tehdy, uvěříme-li v Krista a necháme se jím trvale vést ve všelikém svém jednání. Tento stav zároveň předpokládá i konflikt. Mír člověka s Bohem znamená válku s hříchem, neboť hřích člověka zotročuje a mír s Bohem maří.

Mír člověka se sebou samým pro Husa představuje poslušnost těla, které je třeba krotit, vůči duši (vnímáme tu jasný odkaz na apoštola Pavla). Tím se pochopitelně nemyslí jen tělesná stránka věci, kde je Husovo myšlení silně poplatné středověké asketické zbožnosti. Jde také o potírání všech destruktivních vášní a špatných vlastností, které narušují pokoj člověka se sebou samým a neblaze ovlivňují i mír s bližním.

Má-li nastat mír člověka s bližním, musí být nejprve nastolen mír člověka s Bohem a mír člověka se sebou samým. Projevuje se bratrskou láskou, předpokládá víru a naději. V kázání na 13. kapitolu listu Římanům, které Hus pronesl v listopadu 1410, posluchače napomíná: „Nesvornost bratří mezi sebou, neláska k bližnímu, neshoda nebo dokonce hádka mezi mužem a ženou, to vše se Bohu nelíbí, odporuje to příkazu Božímu a svatému Písmu. (...) S lidmi žijte v míru, se špatnostmi však nikoliv.“

Tohoto pokoje, z něhož pramení pravá lidská svoboda a o jehož třech aspektech chtěl Hus kázat před kostnickým koncilem, ovšem nelze dosáhnout úsilím člověka. Mnozí hledají náhražku „pokoje Božího“ v „pokoji světa“. Cožpak všichni netouží po klidném uspořádání časných věcí, potřebných k poklidnému lidskému životu? Jistě, ale takový mír není trvalý. Mír Boží člověk nemůže ztratit, leda kdyby chtěl, kdežto mír světa snadno (a jak často) ztrácí i proti své vůli.

Těžko si lze představit, že by Hus ve svém zápase o církve obstál, kdyby mu Bůh nedal pocítit takovou hloubku svobody, pokoje a jistoty v Kristu. Svoboda je pro Husa individuální a niternou záležitostí, stejnou jakou je víra v Boha. Jeho úsilí o porozumění tomu, co znamená společenství církve a vztahům mezi jejími jednotlivými údy je vedeno s ohledem na tuto individualitu, která se odmítá spokojit s poslušností vůči autoritě, když je bytostně přesvědčena o tom, že se tato autorita mylí. Ve formální zbožnosti Hus řešení nevidí, je mu prostě cizí.

Víra je dar Boží a nikdo jiný než Bůh ji nemůže udělit. Proto nesmí být nikomu nucena a už vůbec ne násilím. To je základní princip české reformace, z něhož vychází i praxe kutnohorského míru. Každý jeden, ať urozený nebo poddaný, dostává právo se - bez ohledu na mínění vrchnosti nebo zeměpána - svobodně rozhodnout, pro stranu

podjednou nebo stranu podobojí. Na této široce pojaté zásadě bylo vybudováno mezi-konfesní soužití v předbělohorských Čechách a tento silně individuální rozměr pojímá i Rudolfův Majestát, který je svým sociálním dosahem jedním z nejvýznamnějších evropských zákonů, zaručujících náboženskou svobodu. Není od věci zde podotknout, že mnozí šli v požadavku svobody vyznání a respektu k němu ještě dál, zvláště na Moravě. Není náhoda, že tato země v době 16. a začátku 17. století platila vedle Polska a Sedmihradska za útočiště všech pronásledovaných pro víru.

Lidská svoboda ovšem nese i jisté závazky, především odpovědnost a pochopení pro meze, které oddělují svobodu mou od svobody jiných. To si uvědomovali i Husovi následovníci a se zvláštním pochopením se k této záležitosti vyjádřil ve spise O křesťanské svobodě v roce 1520 Martin Luther. Nikoli náhodou bývá toto dílo pokládáno za jeden ze stěžejních spisů reformace. Luther v něm vyjádřil myšlenku, že křesťan je svobodný nade všemi věcmi a nikomu poddaný, a zároveň je služebníkem všech věcí a každému poddaný. Svou vírou v Boha je člověk ode všeho svoboden, láskou, která z víry vychází, je služebníkem a poddaným všech.

Toto mimořádné porozumění pro zodpovědnost, jakou rozměr svobody nutně musí obnášet, projevují i autoři České konfese. V pátém článku, jenž je věnován svobodné vůli člověka, píší, že jí člověk disponuje k „vykonávání řádů a spravedlností světských, kteréž rozumu poddány jsou“ a to proto, „aby před Bohem výmluvy míti nemohl“.

Za čtyři dny uplyne čtyři sta let od vydání významného dokumentu - Rudolfova Majestátu. V zápase o jeho vymožení se čeští stavové pustili na poněkud tenký led. Jejich čin nás staví před otázku, jakých prostředků lze ještě vůbec k obraně „svobody“ použít a jaké již samu podstatu svobody diskreditují. Myslím tím skutečnost, že Majestát byl českým nekatolíkům vydán pod pohrůžkou násilí. Možná právě to je jeden z důvodů krátkého života poměrů, jež nastolil. Ano, doba počátku 17. století žádné pokojné dohodě nepřála. Několik desítek let rostlo napětí nejen mezi těmi, kteří zůstali věrni hierarchii katolické církve v čele s římským biskupem a těmi, kteří se rozhodli pro reformaci, ale i v samotném reformačním táboře, mezi „luterány“ a „kalvinisty“. V době vydání Majestátu se s válečným konfliktem z náboženských důvodů - a právě nejen v Čechách - počítalo jako se zcela reálnou možností. O to více zde vyniká postoj Moravanů, kteří pod vedením Karla st. ze Žerotína odmítli směšovat věci politické s náboženskými a skrze „prostředky světa“ se domáhat svobody ducha. Morava po celé předbělohorské období nedisponovala žádnou písemnou zárukou náboženské svobody a přesto patřila, jak jsme již uvedli, v otázkách náboženských k nejsvobodnějším zemím Evropy. Sám náměšťský pán se díval na význam Majestátu poměrně skepticky: „Čechům blahopřeji k tomu, že se domohli svobody náboženského vyznání a zjednali si mír, ovšem s jistou obavou, aby ona svoboda jednou nepřešla ve zvlí a tato svornost aby se nám nepředstavila jako zárodek nových rozepří.“ Tato slova napsal svému příteli lékaři Lavínovi již v srpnu 1609. S ještě větší skepsí, dokonce s příkrým s odmítnutím, se postavil k akci mladých českých protestantských radikálů, kteří defenestrací zahájili otevřenou vzpouru proti císaři. Jaké byly konce, víme všichni.

Ze života našich předků si můžeme odnést leckteré dobré ponaučení. Svědectví M. Jana Husa a řady jeho následovníků ukazují, že člověk může obstát v konfrontaci se „svobodou-pokojem světa“ pouze tak, že jeho svoboda bude stát nad svobodou tohoto světa, bude-li mít takový pokoj, o jakém rozvažoval a jaký oceňoval Jan Hus a další, pak jistě není nic ztraceno.

Jiří Just (Proslov na Kalichu 5. 7. 2009)

z církví doma i ve světě

Vyučování náboženství patří do veřejných škol (Horní Rakousko)

„Náboženství patří k člověku. Chce-li škola pomáhat studentům, aby uměli pochopit svět a zvládat svůj život, nemůže fenomén náboženství prostě vynechat.“ To zdůraznila na začátku letošního školního roku Křesťanská rada pro rozhovor s náboženstvími v Horním Rakousku. Má-li mladý člověk nacházet odpovědi na důležité životní otázky, náboženství takové odpovědi nabízejí a je dobré o nich vědět. Navíc, při dnešní pluralitní situaci, kdy vedle sebe žijí lidé různých náboženství, je důležité mít vztah nejen ke svému, ale i k jiným náboženstvím.

Rakouský stát se chápe jako světonázorově neutrální, uznává obecná lidská práva a tudíž i právo na svobodu náboženství. Vyučování náboženství na školách, vykonávané státem uznanými církvemi a náboženskými společnostmi, přispívá k tomu, aby studující lépe uměli pochopit a využít své právo na svobodu svědomí a náboženství. Proto náboženství patří do veřejného prostoru a pro společnost je užitečné, naučí-li se mladí lidé kriticky přemýšlet o tom, čemu věří nebo nevěří a v rozhovoru s druhými si jednak ujasní vlastní stanoviska, jednak se naučí základům tolerance vůči jinak smýšlejícím.

Do Rady patří luterská, metodistická, římskokatolická, starokatolická a pravoslavná církev, stanovisko k vyučování náboženství připravily i v rozhovoru s islámským a buddhistickým náboženským společenstvím.

16. září 2009

Rakouská evangelická tisková služba

Dobré sousedství s muslimy (Německo)

Ke konci islámského postního měsíce ramadánu se veřejně vyjádřil biskup Evangelické církve v Německu Wolfgang Huber. Popřál štěstí a požehnání všem muslimům žijícím v Německu a označil postní dobu za důležitý čas pro vnitřní očistu a rozjímání, vyžadující od každého věřícího osobní nasazení a kázeň, s níž jsou obvyklé každodenní věci odsunuty stranou.

Mnoho muslimských společenství pozvalo ke svým slavnostem i letos své nemuslimské přátele a sousedy, jako gesto otevřenosti a vstřícnosti. Biskup Huber to hodnotí jako znamení rostoucí důvěry, které je třeba přijmout s radostí a vděkem. Doufejme, že toto znamení přátelství a společenství bude provázet společný život muslimských a křesťanských společenství i mimo zvláštní časy, ve všech oblastech všedního života.

Před několika měsíci proběhla v Německu velká islámská konference, kterou podnítila spolková vláda. Konference vzbudila velký zájem ve veřejnosti a měla dát muslimským obyvatelům ujištění, že jsou uznávanými a důležitými partnery v německém veřejném životě. Nová spolková vláda, která vzejde z voleb, na tento krok může navázat.

Právě nyní, v říjnu, končí funkční období předsednictva Evangelické církve v Německu, a její předseda zdůraznil, že i když se v rozhovorech s muslimy dotkli nejjednoduššími otázkami, všechna jednání byla vedena s respektem a zájmem o dobré sousedství. A k tomu je třeba se navzájem znát a rozumět jedni druhým.

září 2009

tisková služba EKD

Jak chápou evangelíci manželství a sňatky (Německo)

Evangelické stanovisko k uzavření manželství, tj. že civilní sňatek na úřadě má předcházet církevnímu požehnání, zůstává v platnosti. Evangelická církev to potvrdila v nově zveřejněném prohlášení, připraveném pracovní komisí.

Ani pro budoucnost nepočítá evangelická církev s tím, že by se v ní uzavíraly čistě církevní sňatky s civilně právní platností. Evangelickému porozumění manželství odpovídá uzavření sňatku jako občansko-právní akt, a následně požehnání v církvi.

Důvodem, proč bylo toto stanovisko zformulováno a zveřejněno, je změna v zákonech, která umožňuje uzavírat církevní sňatky bez předchozího civilního sňatku. To však pro evangelickou církev není důvodem, aby takovou praxi zavedla, píše se v předmluvě k dokumentu.

Text připomíná, že církev se nejprve bránila a kladla odpor, když byly civilní sňatky povinně zavedeny (1875), postupně však našla s civilním pojetím shodu, když bylo manželství i v právním řádu definováno jako „veřejně prohlášené, trvalé, výlučné a dobrovolně uzavřené spojení muže a ženy, které je otevřeno pro možnost mít děti“.

Právní podoba manželství, jak se vytvořila v Německu, slouží podle evangelíků ochraně manželství a zvláště těch slabších, a je třeba je hodnotit jako oporu a pomoc. Oddělit právní aspekt od vzájemného vztahu lásky by byla právě z perspektivy těch slabších partnerů chyba, protože se v konfliktech, které pravidelně a hojně vznikají, znovu a znovu ukazuje, že jenom mravní apel je zcela nedostatečný. Proto je veřejnoprávní rozměr manželství, jeho ochrana zákonnými ustanoveními, potřebným rozměrem, který církev přijímá s vědomím vnitřní nutnosti.

Nová právní úprava v Německu totiž umožňuje uzavírat v církvi sňatky, které nemají veřejněprávní platnost - zjevně krok způsobený nechutí dost značného počtu mladých k civilnímu sňatku. Konference Evangelické církve přijala dokument o sňatku a manželství a doporučila jej jako pomůcku, která má prozatím sloužit v nové právní situaci, kdy se teprve budou získávat zkušenosti.

Je zřetelné, že otázky kolem sňatků, nebo lépe rozpaky nad tradiční formou manželství, které jsou v polední generaci v Evropě zřetelné, ovlivňují pohled na instituci manželství vůbec a mění nejen veřejné mínění, ale i legislativu. Evangelický pohled na manželství, jak jej vyjádřila německá evangelická církev, zůstává na pozici, že manželství má být veřejným, trvalým a společností zaručeným a chráněným svazkem, což nelze zajistit jinak, než závaznou právní úpravou, celospolečensky platnou.

*Pro zájemce je dokument dostupný i na internetu:
http://www.ekd.de/download/ekd_texte_101.pdf*

Britští metodisté na kongresu odborových svazů v Liverpoolu

Vedení britské metodistické církve se rozhodlo zúčastnit se kongresu odborových svazů, aby dalo najevo solidaritu církve s pracujícími a posílilo vzájemné vztahy. Mezi členy vedení církve a odborových svazů byla naplánována řada setkání a jednání, týkajících se zvláště dopadu současné hospodářské situace. Metodistická církev se rozhodla připojit se k odborové kampani za rozšíření práv zaměstnanců.

„Máme s odbory mnoho předmětů společného zájmu“, řekl představitel metodistické církve. „Otázky jako migrace, nezaměstnanost, šikanování v práci jsou problémy, kterými se církev vždycky zabývala.“

Metodisté se od počátku angažovali v sociálních otázkách. Připomeňme si, že vlastně vznikli z pouličních kázání dělníkům a zakládání klubů a spolků, které jim měly pomoci v situaci průmyslové revoluce v 18. století. To, co dnes dělá svaz odborů, je dobrá a slušná sociální práce, ke které se církev hlásí a chce se připojit. Ostatně kontakty mezi metodisty a odbory mají dlouhou tradici, která sahá až hluboko do 19. století.

GEKE Pressedienst

Nový generální sekretář SRC je z Norska

Novým generálním sekretářem SRC byl zvolen 49letý farář norské (luterské) církve Olav Fykse Tveit. Tveit byl dosud předsedou Norské rady pro ekumenické a mezinárodní vztahy a byl zvolen na zasedání předsednictva SRC koncem srpna v Ženevě.

Na konci tohoto roku tak vystřídá norský teolog dosavadního generálního sekretáře, Samuele Kobiu, metodistu z Keni, jehož funkční období končí a který oznámil, že nebude kandidovat na další období. Byl generálním sekretářem od r. 2003, jako první africký teolog.

V rozhovoru pro tisk řekl Tveit, že jeho zájmem je především rozšířit kontakty přes hranice SRC, s evangelikálními a letničními církvemi, posílit spolupráci s katolíky a

také věnovat víc pozornosti vztahům s islámem. Katolická církev není členem SRC, ale má své zástupce v několika pracovních skupinách.

Ženeva, září 2009

unitas fratrum

Unity Synod 2009

Synod světové Jednoty bratrské se sešel opět po sedmi letech, tentokrát v Británii. Protože jde o přibližně 70 lidí z celého světa plus štáb, který se stará o technické a administrativní zajištění, a protože synod trvá déle než týden, je k tomu třeba dost velké zařízení se společným stravováním a ubytováním. To britská provincie nemá, proto bylo pro synod pronajato křesťanské konferenční centrum poblíž Londýna (High Leigh Christian Conference Centre, Hoddesdon) - místo velmi pohodlné a klidné, umožňující soustředěnou práci na jednom místě.

Sídlo patřilo původně bankéřské rodině Barclay a jeho viktoriánský původ je na první pohled zřetelný. Bylo darováno nadaci, která je spravuje a přístavbami je rozšířila do dnešní podoby. Kapacita centra je dnes značná, současně s námi byla ve stejném objektu ještě konference asi padesáti řádových sester.

Synod začal 28. července ráno společnými bohoslužbami a trval do pátku 7. srpna, kdy opět společnými bohoslužbami s večerí Páně skončil.

synodálové

Složení synodu je dáno Církevním řádem, každá provincie má tři delegáty, přidružené provincie a díla Jednoty po jednom. Zastoupeny byly všechny části - s několika

výjimkami. Někteří delegáti z Tanzánie a celá delegace ze Surinamu nedostali britská víza. Přes urgence a intervence na ministerstvu se několik delegátů nemohlo synodu účastnit, což byla bolestná věc. Vedle toho nepřijela delegace z české provincie, která se objevila až ke konci synodu na necelé dva dny. V důsledku jejich absence se neprojednávala v plénu zpráva české provincie - a v souladu s rozhodnutím Unity Boardu se delegace účastnila oněch dvou či tří zasedání, kdy byla přítomna, bez hlasovacího práva. Ještě před koncem synodu zase odjela za jinými záležitostmi. Pisatel těchto řádků z toho smuten nebyl.

Synod řídil předem jmenovaný předseda, bratr A. Appel z Jižní Afriky, k němu byli zvoleni čtyři místopředsedové, z každého regionu (Evropa, Afrika, Karibská oblast, Amerika) jedna osoba. Místopředsedy byli dva bratři (A. Cheyo z Tanzánie a J. Hicks z USA) a dvě sestry (J. Morten z Británie a W. Kirton-Roberts z ostrova sv. Tomáše).

Předsednictvo synodu

Jednácím jazykem synodu je už dávno angličtina, ale není zcela samozřejmé, že by ji všichni dostatečně ovládali. Někteří delegáti z Tanzánie a ze střední Ameriky potřebovali nápovědu nebo přímo překlad do swahilštiny a španělštiny.

To, že se synod sejde jednou za sedm let, znamená, že se schází pokaždé v hodně pozměněné sestavě - zhruba polovina delegátů byla na Unity synodu poprvé a leckdo z nich patrně také naposled. Sice všichni dostanou materiály předem, ale s podrobnějším zdůvodněním, proč jednat právě o této věci, případně jakou to má historii, jak o tom jednaly orgány UF nebo minulý synod, se seznámí až na místě. Proto je jednání zpravidla spíš opatrné a zdrženlivé. Navíc u mnoha otázek hraje roli kulturní rozdíl, v evropské, africké nebo asijské společnosti jsou rozdílná měřítká - a křesťané jsou chťe nechtě součástí své společnosti, i kdyby stáli v opozici, pořád je to poznamenává. V některých záležitostech je nutno najít obecně přijatelný kompromis, což může prakticky znamenat nic neměnit.

téma

Téma synodu znělo „Rozeznat v naší Jednotě Boží poslání“ a bylo předmětem úvodního slova předsedy synodu i všech pobožností a biblických výkladů v průběhu synodu. Zamýšleli jsme se nad tím, jak Bůh dává své církvi úkoly a dary, které slouží k jejich konání, nad rolí Ducha svatého ve společenství církve, nad vztahem k lidem mimo církve, příslušníkům jiných náboženství a především nad úlohou, kterou naše sbory mají nebo by měly mít pro své okolí. Ježíš Kristus poslal své učedníky zvěstovat evange-

lium - to byl, je a bude úkol křesťanské církve. Otázkou pro nás je, jak to co nejlépe konat dnes, v naší konkrétní situaci a na základě darů, které jsou nám v Jednotě bratrské svěřeny a jak nám v tom může pomáhat společenství bratří a sester přes hranice národů, ras a kultur, které v Unitas fratrum máme.

práce synodu

Práce synodu je rozdělena do několika oblastí. Jednou z nich jsou úkoly administrativní, posouzení finančních otázek, schválení účtů za minulé období a návrh, jak hospodařit v letech do dalšího synodu. K tomu patří i personální otázky, rozhodnutí, kolik prostředků bude věnováno na placené spolupracovníky, jak mají do budoucna vypadat orgány UF a jejich pravomoci. Základem pro tuto část práce je zpráva Unity Boardu, podobně jako při našem konventu zpráva seniorátního výboru.

Druhým velkým celkem jsou zprávy ze všech provincií a součástí Jednoty, které jsou projednány v plénu synodu a z nich plynoucí otázky k řešení přiděleny komisím. Třetí část práce tvoří projednání návrhů podaných synodu a rozhodnutí o nich.

Práce v komisi

Pro větší část této práce se synod rozdělil do pěti komisí (finanční, služba církve, misie a celocírkevní otázky, záležitosti řádů, církev a společnost), v nichž byly všechny návrhy a otevřené problémy projednány, zpracovány a ve formě návrhu usnesení potom předloženy plénu.

Zprávy ze všech provincií a ostatních součástí UF podávají přibližný přehled o tom, jak vypadá Unitas fratrum v roce konání synodu. Při obvyklé délce dvě velké strany na jednu zprávu je to nějakých 50 stran materiálů, které budeme průběžně užívat pro informace o světové Jednotě.

Statistika, která se z nich dá vytvořit, není však docela spolehlivá. Chybí jednotný způsob zaznamenávání dat. To, co je někde sbor, je jinde stanice, počet členů je někde bez dětí, jinde s nimi, jak praví lidová moudrost, statistika je přesný přehled nepřesných čísel - platí to plně i o statistikách UF.

návrhy a usnesení

Asi nejsnadnější metodou, jak referovat o práci synodu, bude podat přehled jeho usnesení. Synod přijal přes čtyřicet usnesení a několik rozhodnutí, či voleb, které nebyly projednávány pod pořadovým číslem (jako volba správní rady MCF, hlasovací právo pro předsedu Unity Boardu aj.).

Jedna skupina usnesení se týkala práce žen a mládeže, synod věnoval pozornost násilí na ženách a přijal usnesení vyzývající k větší pozornosti, aktivitě v jeho odhalování a vzdělávání, které by zvýšilo povědomí o tomto problému a potřebě zabývat se jím. Vedle toho potvrdil synod znovu ordinaci žen v UF a vyzval provincie, kde jsou s

ní problémy, aby se problémem zabývaly (jedna z tanzanských provincií ženy neordínuje). Synodem byl ustaven i řídicí výbor mládeže a řídicí výbor pro práci žen, schváleno konání mezinárodní konference mládeže Jednoty.

Objevily se i záležitosti vyloženě historické. Tak bylo nutno zvolit Předsedu Generálního ředitelství (neexistuje fakticky již desítky let, ale je registrováno v Německu jako majitel nemovitostí, zvláště archivu UF a je tedy nutno, aby formálně existovalo) a podobně byl dán souhlas Jamajce, aby učinila změnu ve své registraci, protože potřebuje obnovit zákonné uznání z r. 1883, kdy Jamajka byla součástí britského impéria.

Z témat, která mají obecnou pozornost, potvrdil synod křesťanský závazek chránit stvoření, aktivní účast na boji proti HIV/AIDS a účast církve na společenském dění, tedy spolupráci na obecně prospěšných projektech všude, kde UF pracuje.

Sociálně naléhavé problémy představuje dnes především Nicaragua, nejchudší země latinské Ameriky. Synod rozhodl o podpoře kazatelům-důchodcům v Nicaragui (jejich současný důchod je kolem pěti dolarů měsíčně) a o vybudování ubytovny pro studenty teologie v Nicaragui.

Ze záležitostí týkajících se společných struktur UF rozhodl synod o novém rozdělení modlitební stráže (její nový rozpis bude v Heslech 2010), kde má náš seniorát dva dny, o vytvoření společného řízení misijní práce v celé UF - Fond misie a rozvoje (Unity Mission and Development Fund) či o dalším fungování teologické komise Jednoty (Unity Commission on Theology). Bude pracovat do příštího synodu a budou v ní dva členové z každého regionu. Odpovědná je Unity Boardu a do příštího synodu má připravit materiál o teologických, biblických a pastoračních aspektech služby homosexuálním osobám v církvi.

Synod se vyjádřil i k charismatickým důrazům, které se na mnoha místech projevují. V Jednotě jsou duchovní dary vítány, nicméně odmítá názor, že by bylo nutné, aby se jimi věřící prokazovali - tedy sbor, kde se žádná nápadná charismata neprojevují, není o nic méně živým sborem Jednoty.

Organizační záležitosti se staly dost naléhavým bodem jednání. Diskutovalo se o struktuře ústředních orgánů UF - Unity Boardu a Executive Committee. Jejich fungování není dost efektivní, chybí kontinuita pro časté změny osob v nich zastoupených a problémy se musí projednávat stále znovu. Unity Board tvoří, stejně jako třeba u nás ERC, předsedové všech provincií - ti však se každé dva, tři či čtyři roky (jak kde) mění, takže ze sedmnácti členů UB je při zasedáních jednou za dva roky vždycky nejméně třetina, ne-li polovina nových. Podobně se stalo, že předseda Unity Boardu nebyl zvolen předsedou své provincie a musel tedy rezignovat i z UB - kde došlo k neplánované a nepřipravené změně. Jednou možností, jak situaci změnit, by byla volba členů UB regionálními kon-

ferencemi, na čtyři nebo pět let, přičemž by se volila vždycky jen část (jako je to u nás v senátu), aby se neměnilo celé vedení najednou.

Tak radikální změnu ale nelze provést najednou. Synod uložil Unity Boardu zkoumat, jak změnit strukturu UB a vedení UF směrem k větší kontinuitě a předložit návrh příštímu synodu. Zároveň bylo vytvořeno místo administrativního tajemníka UF (Unity Business Administrator), pracovnice či pracovníka, který by měl nahradit dosavadní sekretářku předsedy UB a mít mnohem větší pravomoci a povinnosti. Fungování ústředí UF by se mělo výrazně zlepšit.

*káva v přestávce jednání
delegáti ze střední Ameriky*

Velmi radikální změnou je nová struktura provincií v UF, která byla synodem přijata. Vedle plnoprávných provincií (Unity Province) - jakou se stala na tomto synodu Kostarika, budou nadále existovat misijní provincie (místo přidružených) a misijní oblasti. Díla Jednoty (Unity Undertakings) zůstávají beze změn.

Misijními provinciemi od synodu jsou: Kigoma, Kongo, Zambie, Východní Tanzánie a Zanzibar, Severní Tanzánie, Malawi, Labrador a Guyana.

Misijní oblasti jsou: Kenya, Peru, Kuba, Burundi, Rwanda, Uganda, Belize, Franc. Guyana (Burundi, Rwanda a Uganda jsou nové).

Se změnou struktury provincií souvisí i diskuse o změně členství na synodu. Po delší rozpravě a práci komise byla přijata zásada, že zůstávají tři delegáti každé plnoprávné provincie, misijní provincie budou mít jednoho delegáta s hlasovacím právem. Misijní oblasti a Díla Jednoty hlasovací právo nemají.

Členství na synodu bylo přiznáno i zástupcům biskupů Jednoty, budou mít dva delegáty bez hlasovacího práva. A jak je zmíněno v úvodu, hlasovací právo dostal předseda Unity Boardu.

Zpráva a návrhy finanční komise.

Celá řada usnesení se týkala financí, mimo jiné rozdělení sbírek na světovou Jednotu, rozdělování prostředků na podporu misijní práce a dalších projektů. Část požadavků byla odmítnuta, protože nejsou prostředky, z nichž by je šlo financovat. Světová recese se projevila i na příjmech UF, i když ne dramaticky, ale přece jenom příjmy poklesly a bylo nutno sestavit v zásadě stejně velký rozpočet jako dosud, bez nárůstu prostředků. Z

úsporných důvodů rozhodl synod i zkrátit své vlastní jednání napříště na šest pracovních dní (dosud to bylo 9), takže se příští synod odehraje za jediný týden.

Bez projednávání byl odložen návrh ohledně postoje k homosexuálním svazkům v církvi - zvláště pro africké země je to téma nepřijatelné, bylo tedy rozhodnuto neměnit dosavadní postoj (moratorium na změny v rádech v tomto bodě - což fakticky znamená odmítnout žehnání stejnopohlavním párům v Jednotě).

Nakonec dvě konfliktní záležitosti, Česká republika a Honduras.

K Hondurasu přijal synod nakonec usnesení, že dosud neuznávaná část Jednoty v Hondurasu je přijata jako Dílo Jednoty. Zcela jistě tu hrál roli příklad naší situace. Další úsilí bude zaměřeno k tomu, aby došlo ke smíření (odpovědnost a dohled nad procesem má UB), což nebude vůbec snadná věc, ale není vyloučeno, protože na obou stranách jsou dost silné skupiny, které spolu komunikují a jsou sjednocení nakloněny.

K českým záležitostem byla přijata dvě usnesení, odděleně pro provincii a seniorát.

Česká provincie. Usnesení konstatuje, že kontakty mezi Českou provincií a UF byly v minulých letech napjaté, že vznikly pochybnosti o České provincii co se týče jejich pojetí svátostí a ordinace. Její připravenost spolupracovat na službě a svědectví UF není zřetelná a její pojetí UF spíše jako konfederace než jako jednotné církve je v rozporu s pojetím UF. V důsledku těchto skutečností Unity Board zavedl proti České provincii sankce, včetně zbavení hlasovacího práva. Synod dostal zprávu České provincie a zprávu Unity Boardu o vývoji záležitosti a požaduje, aby Unity Board vedl další jednání s Českou provincií o problémových bodech, s cílem obnovit plné obecenství České provincie v UF.

Dílo Jednoty v ČR. Synod dostal zprávu českého Díla Jednoty a v komisi pro záležitosti UF proběhl otevřený a upřímný rozhovor s delegátem českého Díla na synodu. Synod se usnesl na těchto bodech:

1. Tento synod potvrzuje a povzbuzuje Dílo Jednoty v ČR.
2. Postavení Díla Jednoty v ČR může pokračovat po další mezisynodní období, přičemž je otevřena možnost dalšího vývoje.

Oproti minulému synodu před sedmi lety se problém přesunul na druhou stranu. Tehdy jsme byli jako problém vnímání spíš my, dnes rozhodně ne. Otevřená možnost dalšího vývoje, o níž usnesení mluví, znamená například možnost požádat o změnu statutu (třeba na misijní provincii UF) v období mezi synody.

To je stručný přehled nejdůležitějších bodů, jimiž se zabývalo jednání synodu. K synodu ovšem patří také ranní i večerní pobožnosti, společná jídla a množství rozhovorů, které se nedají stručně popsat. Co popsat jde, byly návštěvy:

Nejprve návštěva Londýna v sobotu, kdy se synodálové stali turisty a procházeli se mezi Towerem a londýnským parlamentem, a v neděli návštěva sboru. Synod navštívil nejstarší sbor v Anglii, v Londýně, sbor Fetter Lane, který pamatuje Zinzendorfův pobyt v Anglii. Paradoxně jeho jméno neodpovídá místu, kde dnes působí. Fetter Lane, česky totéž co řetězová ulice, je v centru Londýna a sbor v ní byl do druhé světové války, než byla budova sboru, stejně jako většina ulice, zničena bombardováním. Pamětníci vzpomínají, že ještě několik hodin před nočním bombardováním konal ve sboru shromáždění bratr Bohumil Vančura. Naštěstí v noci v budově nikdo nebyl a nedošlo ke ztrátám na životech.

Budova už nebyla obnovena a sbor se přestěhoval do Chelsea, kde je dodnes, ale nechal si původní jméno. Dnešní sídlo sboru je vedle bratrského hřbitova, poslední část kdysi velkého majetku, který Zinzendorf v Londýně koupil a zrekonstruoval (Lindsey House, který patřival i Thomasi Moorovi, s přilehlými pozemky). Na tomto historickém místě byli pohřbeni například Christian Renatus Zinzendorf, syn hraběte Mikuláše Ludvíka, nebo autor mnoha duchovních písní John Cennik.

Dnešní sbor v Chelsea by velikostí dobře zapadl do našeho společenství, schází se ke shromážděním v počtu dvaceti či třiceti lidí a část prostor pronajímá, aby získal prostředky na provoz.

Celkově letošní synod proběhl bez velkých problémů, bez překvapení a nečekaných změn. Rozhodnutí, která byla přijata, se dala očekávat a byla přijata ve značné shodě. Světová Unitas fratrum se rychle rozrůstá ve východní Africe a její struktura se tomu přizpůsobuje. Afričané mohou brzy tvořit většinu synodu, většinu členů Jednoty má Afrika už dnes. Zřetelná je potřeba vytvořit lepší systém vzájemného informování a komunikace, a také účinnější a rychlejší způsob řešení naléhavých záležitostí a problémů. K tomu synod udělal zatím jen opatrný krok.

O tom, že synod byl radostným a vzácným setkáním bratří a sester z celého světa a při vši práci hlubokým a potěšujícím zážitkem, vám není třeba psát. Kdo jste se kdy účastnili podobných setkání, ať při nedávném jubileu nebo návštěvách v zahraničí nebo naopak zahraničních návštěvách u nás, víte, o čem mluvím. Nedá se říci, že by zástupce našeho seniorátu odjížděl s pocitem zadostiučinění, ale to snad není účelem synodů.

Biskupové patří ke všem důležitým jednáním v církvi. Na obrázku člen synodu biskup Theodor Clemens a host, emeritní biskup John McOvatt.

Odjížděl jsem s pocitem, že synod udělal, co mohl, a neudělal to špatně. V rámci našich možností a schopností nastavil pravidla spolupráce, podpory a pomoci tak, aby práce zvěstování evangelia mohla všude pokračovat, byť s různými překážkami a obtížemi. A znovu jsme si všichni uvědomili, že při všech nesnázích a bolestech našeho světa a naší doby máme za co děkovat našemu Pánu a Spasiteli.

J. Halama, Jr.

Život žen v Tanzánii

Pod titulem „Budoucnost potřebuje vzpomínku“ (Zukunft braucht Erinnerung) vyšla v roce 2008 v nakladatelství Friedricha Reindhardta ve Stuttgartu hluboce dojímavá a pravdivá kniha o životě našich sester v Tanzánii. Největší zásluhu na vzniku této jedinečné knihy má Luise Plock, která je iniciátorkou životopisných příběhů našich tanzánských sester.

Sestra Luise Plock je první ordinovaná farářka Jednoty bratrské, která pracovala celkem 16 let v Tanzánii jako spolupracovnice a v posledních čtyřech letech jako vedoucí „Práce žen“. Od šedesátých let, kdy přišla jako 25letá mladá žena do této východoafrické země, měla Luise Plock jedinečnou příležitost poznat život jejích žen, jejich prostředí a jazyk. Zvládnout obecně užívaný jazyk „kisuaheli“ bylo prvním tvrdým úkolem, protože angličtina není v Tanzánii dorozumívací řečí.

Nejlepší léta prožila Luise Plock v Jihozápadní provincii Mbeya, kde se jejím snahám dostalo plné podpory od vedení církve. Tanzánské ženy jsou báječné vypravěčky. Vyprávějí nejen hlasem a obličejem, ale i rukama a pohyby svých těl. Naproti tomu je psaní pro ně už z tradice ústní kultury spíše nepříjemné a vysoce nezvyklé. Luise Plock se podařilo ženě přesvědčit, že původně ústní tradice se nemůže v Tanzánii kvůli společenským změnám déle udržet a že se tedy vyplatí, aby především pro své děti a vnuky vzpomínky napsaly.

Po souhlasu církevního vedení a po dohodě s vedoucími žen ve sborech došlo k organizování a provádění „psacích seminářů“, k nimž bylo třeba opatřit peníze. Potřebné finanční prostředky přislíbila Komise Světového dne modliteb žen v Německu. Výběr tanzánských žen nebyl jednoduchý. Podmínkou bylo aktivní zapojení do „Práce žen“, datum jejich narození před rokem 1961, kdy se Tanzanie stala nezávislou republikou, a znalost psaní. Na dvou „psacích seminářích“, které trvaly pět dní, se pokaždé účastnilo na dvacet žen.

V Lutenganu u Tukuyu to byly ženy ze zemědělství, z domácnosti, obchodnice, manželky farářů a aktivní spolupracovnice z venkovské vysočiny. V Boko u Dar es Salaamu se semináře účastnily ošetřovatelky, úřednice, obchodnice, ženy z domácnosti, manželky farářů a církevní spolupracovnice z městského okolí. Většina starších účastnic absolvovala 4 ročníky základní školy, z mladších jen některé navštěvovaly vyšší ročníky. Mnohé ženy měly s psaním velké potíže. Mary Katagile, teoložka a docentka na teologické fakultě Teofilo-Kisanji-Univerzity Jednoty bratrské v Mbeya pomáhala s překládáním. Společnou řečí v obou seminářích byl zemský jazyk „swahili“.

Psací semináře měly tři těžiště, a to: psaní životopisu, sestavení knížky vzpomínek pro každé dítě a vlastní sepsaná závěť (poslední vůle). V životopisné části vyprávění byly na prvním místě vzpomínky na dětství, na školu, na dobu dospívání, na vesnici, v níž žily, na sbor Jednoty bratrské, která se v Tanzánii nazývá „Kanisa la Moravian“ a která patří vedle církve katolické, luterské a anglikánské k větším církvím v zemi. Dalšími tématy vyprávění byly rostliny, zvířata, pole, místa nabírání vody, svatební obyčeje a mravy, jejich rozdíly kdysi a dnes. Poslední životopisné téma „Můj život se střídavým štěstím“ bylo nejtěžší. Vzpomínky se dotýkaly bolesti, zážitků s nemocemi, se ztrátami, smrtí, násilím a zraňováním ženské důstojnosti. Když šlo o nemoc a smrt, byla přítomná „ukimwi - nemoc naší doby“, jak se HIV/AIDS opisem v Tanzánii nazývá. O AIDS přímo jako o příčině smrti mluvit je pro lidi v Tanzánii velmi obtížné.

Některé z příběhů žen jsou zakončeny oddílem „Odkaz mým dětem“. Odůvodňují jej tím, že po jejich smrti by nemělo docházet ke sporům a že je důležité, aby se při rozdělování dědictví myslelo nejen na mužské potomky, ale i na ty ženské. Podle tradice dědí totiž jen mužští potomci, rovnoprávnost žen je formální.

Každá z žen je postižena důsledky viru AIDS, který jim vzal jejich děti a vnuky a kterým samy částečně onemocněly. Jedna z nich vyznává: „Se svou tělesnou slabostí mám přesto v Bohu naději, že jednoho dne bude toto smrtelné tělo oblečeno v nesmrtelné a že můj Přímluvce, můj Spasitel žije. Já umřu, ale vzpomínka bude žít.“

Ute Phielepeit a Dorothea Weller, spolupracovnice Luise Plock, uveřejnily k Ekumenickému kongresu žen v roce 2007 ve Stuttgartu prvních osm životopisů tanzánských žen. Ty příběhy vzbudily okamžitý ohlas a dostalo se jim velkého uznání. Proto se autorky rozhodly sestavit z nich knihu. Předkládají ji čtenářům v Německu i jinde s přáním, aby se životní příběhy tanzánských žen dotkly stejně hluboce všech, kdo budou tuto knihu číst, jako se dotýkaly jich při jejím sestavování.

Marie Ulrichová

náš seniorát

Odešel Václav Kačer

*Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.
Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti,
kterou dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce...
2. Tm 4,7-8*

V pondělí 28. září jsme se přišli do železnobrodské modlitebny rozloučit s bratrem kazatelem Václavem Kačerem. Je nám líto, že mu v poslední čas ubývaly síly, že musel bojovat s nemocí, až tiše odešel v úterý 22. září 2009 ve věku 78 let.

Už neuslyšíme jeho svědectví víry - ale přesto je povzbudivá představa podle slov apoštola Pavla, jak bratr Václav Kačer vztahuje ruce a od svého Spasitele přijímá korunu spravedlnosti. Je to apoštolovo symbolické vyjádření toho, že se ve skutečnost proměnilo zaslíbení o pozvání do věčného života v nebesích.

Apoštol Pavel se v tušení násilné smrti pro víru ohlíží za svým životem od chvíle, kdy se mu dal poznat Ježíš Kristus a kdy ho povolal do své náročné služby, aby byl Kristovým nástrojem, aby nesl jeho jméno národům i králům i synům izraelským. (Sk 9,15)

Není v naší pravomoci, abychom poměřovali lidský život, naše soudy jsou zcela podružné před Bohem, ale můžeme přesto vyslovit, jak na nás lidský život konkrétního člověka zapůsobil. Takhle se ohlížíme dnes i za životem bratra Kačera mezi námi. Brání nám něco, abychom si o něm pověděli, že bojoval dobrý boj o víru svou a pak i o víru svých bližních? Že se jeho úsilí o zvěstování Krista a jeho milosti završilo, že si uchoval pevnou víru až do konce?

Apoštol Pavel byl původně horlivým farizeem, který ve své představě pro Boží čest pronásledoval křesťany - až poznal svůj omyl a pak svou celou velikou horlivost věnoval křesťanskému misijnímu dílu. Všechno pak pokládal za nic, za smetí, jen aby mohl zvěstovat Krista, jeho oběť za hříchy a jeho slavné vzkříšení.

Bratr Kačer také nejednou vyprávěl, že byl ve svém mládí zarytý ateista. A že si dal předsevzetí, že přesvědčí věřící ve svém okolí o omylu, když podřizují své životy Božím normám, že je křesťanství dávno vědou překonáno a usvědčeno z manipulování lidmi. Chtěl vyvrátit svědectví Bible, a tak ji začal horlivě studovat. - Jenomže Pán Bůh po něm sáhnul, postavil se mu do cesty, oslovil do - a měření sil, jak jinak, vedlo k naprostému obratu. Kdo by odolal? Ani Václav Kačer neodolal - a protože Pán Bůh s lidmi někdy koná zvláštní věci, dovedl bratra Kačera až na kazatelnu.

Čím více četl Bibli, - tím více se ho Boží slovo zmocňovalo a určovalo ho. Václav Kačer se stával rozhodným a udatným svědkem Ježíše Krista. Měl k tomu velmi mnoho příležitostí při svém civilním zaměstnání v hrubě proticírkevním prostředí. Vědělo se o něm, že s celou rodinou je aktivním členem Jednoty bratrské. Stejně totiž jako Jozue odpověděl Hospodinu: já pak a dům můj sloužití budeme Hospodinu. (Joz 24,15b) A nedal si to vzít. Ani pohrůžkami, ani nabízením výhod, když církve opustí. Nu, měli to s ním těžké, neustoupil od svého - a oni ho potřebovali, potřebovali jeho pracovitě a šikovně ruce, z nichž vycházela krásná skleněná díla, rytá i broušená. Také pro bratrské zahraničí vyrobil několik vynikajících skleněných souprav ke svaté večeři Páně a upomínkových předmětů. I taková služba byla vlastní bratru Kačerovi. Dělal to rád, nechával při tom kus svého srdce a umělecké poctivosti. Nespokojil se s polovičatostí. I v tom byla jeho udatnost - osobní hrdost.

Na konci šedesátých let stanul na kazatelně koberovského sboru. Vedle svého civilního zaměstnání. A sloužil věrně a bez stýskání, s celou svou energií silného a rozhodného muže. Celé čtyři desítky let ve službě kazatele! Kolik je to odříkání, přemáhání námahy po práci, kolik hodin příprav na kázání a jiné služebnosti! Ale také kolik věrnosti v tom je, a kolik vděčnosti posluchačů....! Kolik zápasů o víru bratří a sester... Jak velké osobní odevzdání.

Po roce 1989 byl po dvě období zvolen i starostou obce Smrčí. I tady musel projevit rozhodnost, prozíravost, udatnost... Ale pak se mohl také ohlédnout za výsledky své práce a snah. Nebylo to marné. I po rozdělení církve, po roce 2000 byl bratr Kačer v čele koberovského sboru, tentokrát již jako důchodce na poloviční úvazek. Až do konce roku 2008. To už mu síly, žel, opravdu ubývaly.

A teď se už jen ohlížíme za ním, ohledáváme stopy, které tu zanechal, ty viditelné svými rukama i ty tušené v nás a mezi námi slovem svědectví a příkladem poctivého života. Bude chybět koberovskému sboru jeho kazatel, bude chybět Ochranovskému seniorátu výrazná osobnost.

Když se za bratrem Kačerem ohlížíme, můžeme potvrdit, že se při něm naplnilo zaslíbení dané Jozuovi: byl s ním Hospodin, jeho Bůh, kamkoli se obrátil. Jsou nyní spolu v nebesích, kam my ostatní zatím ještě směřujeme.

Jiří Polma

Sto let Kořenovského kostelíku

V roce 1903 vznikla kazatelská stanice Kořenov-Tesařov pro německé evangelíky luterské církve augsburského vyznání. Farností patřili k Jablonci n.N. a ke kazatelské stanici s dnes rozpadlým kostelíkem v Dolní Smržovce. (Jeden jeho zvon je zde ve věži.) Shromažďovali se jednou měsíčně k bohoslužbám v hostinci Zvonice (Glockensteinbaude), který patřil Karlu Neumannovi. Vedle občanů Rakouska - Uherska sem na bohoslužby přicházeli i evangelíci z území pruského Slezska, tedy z Německého císař-

ství. Pocházeli především z (dnešních) Mýtín za Jizerou, a možná i z dalších míst. Hlavními osobami tu byli brusiči E. a R. Nitscheovi, sklář J. Fischer, pekař Kamill Neumann se ženou Celestýnou. Nejdůležitější ale byl exportér Konrad Neumann z Jabloneckých Pasek, rodák z Kořenova. A právě on si umínil, že si evangelická skupinka postaví kostelík.

Základní kámen byl položen v den Nanebevstoupení Páně 20. května 1909. Byl u toho představitel Spolku Gustav Adolf Werk Dibelius. Práce přes léto rychle pokračovala a 20. října 1909 byla slavnost vysvěcení nového kostelíka za přítomnosti superintendenta Gummi z Ústí n. L. Kázal farář F. Blankmeister z Drážďan.

Po konci druhé světové války získala kostelík do užívání Jednota bratrská. V roce 1959 přešel kostelík plně do vlastnictví Jednoty bratrské. Dodnes tu organizuje letní bohoslužebná shromáždění tanvaldský sbor Jednoty bratrské, od r. 2000 pod názvem Ochranovský sbor při Českobratrské církvi evangelické. Po rozdělení Jednoty bratrské připadl kostelík Úzké radě, od níž jej 4. 2. 2009 odkoupil Ochranovský seniorát při ČCE. Velice si vážíme všech finančních darů, které to umožnily, a děkujeme srdečně všem, kdo se sbírky účastnili.

Na sobotu 19. září svolal Ochranovský seniorát při ČCE slavnostní shromáždění ke stému výročí otevření kostelíku. Účastníci přišli Pánu Bohu poděkovat za toto místo, za tento kostelíček, za slovo evangelia, které v něm zaznívá už 100 let. Vděk patří i těm, kteří jej postavili a posvětili svými modlitbami.

Sešlo se asi 170 lidí. V krásném prosluněném dni do dálky svítila nová bílá fasáda kostelíku - mnozí tím byli velmi překvapeni - podařilo se ji bleskově opravit za čtrnáct dní! Dokázal to pan Jan Štěpánek, který se sám k této práci přihlásil! Obecní úřad opravil přívod elektřiny a přidal oplechování stříšek a okapy. Jak se neradovat?

Byli jsme rádi, že přijela delegace z Rakouského města Dornbirn v čele s kurátorem reformovaného sboru Uwe Bergmeisterem. Tam totiž mají stejný kostelík z roku 1931. Dostali jsme jeho velkou fotografii. Pozvání přijali: sestra Mahulena Čejková, synodní kurátorka ČCE, starosta Kořenova Luboš Marek, trubači z Nížkého a z Ochranova, dětský pěvecký soubor Řetízky ze Železného Brodu pod vedením Josefa Hlubučka.

Protože bylo krásné počasí, shromáždění se konalo venku před kostelíkem. Melodie trubačů z Nížkého a Ochranova naznačily, že se začátek blíží. Až je vystřídal zvon kostelíka. Přivítáním účastníků slavnost započala. Moderoval ji senior Jiří Polma. Společné písně doprovázel na přenosné varhany Viktor Kalista. Úvodní modlitbu se modlil Pavel Kameník, seniorátní kurátor, Hana Jalušková přednesla text Matouš 5,1-16. Kázal Jiří

Polma na slova: Vy jste sůl země... Vy jste světlo světa.

Mluvené slovo vystřídaly křesťanské písně v podání Řetízku. Třebaže vítr trochu foukal do mikrofonů, bylo pěvecké podání perfektní. Pěkné osvěžení! Jana Uhlířová nás seznámila se stoletou historií kostelíka. Nejen lidé mají časy dobré a méně dobré.

Následovaly Hody lásky. Byly roznášeny tradiční bratrské bochánky a čaj, zazněly pozdravy hostů. Jako první zavzpomínal na své spojení k kostelíkem emeritní kazatel Rudolf Borski, byli jsme moc rádi, že mohl být s námi.

Po závěrečné modlitbě Ondřeje Halamy a písni Ve jméno Krista doufáme jsme položili kytici na hrob Kamila Neumanna, jednoho z těch, kteří kostelík stavěli.

Někdy se konají shromáždění církve na neposvátných místech - svaté je ale společenství, když v něm zaznívá Boží slovo, když se lidé shromažďují v Ježíšově jménu.

Pro jisté pohodlí však má k tomu církev oddělené prostory - kostely různé velikosti i třeba malé modlitebny. A mají tyto prostory i jako znamení: Bůh je s vámi, patří do vašeho života, tak jako kostel patří už neodmyslitelně do vaší krajiny a vašeho města. Kdyby zmizel, chyběl by. Byl by vůbec ještě život na zemi, kdyby k lidem nesestupoval Bůh, kdyby nepřišel Kristus, kdyby s námi nejednal v Duchu svatém?

Proto byl postaven i tento kostelík před 100 lety. Jako prostor pro zvěstování i jako tichá připomínka: Bůh je uprostřed vás. Chce se mi parafrázovat Ježíšovo slovo „Nemůže zůstat skryto město, ležící na hoře“ do podoby: Nemůže zůstat skryt kostelík, ležící na hoře. Rádi se na něj díváme, někteří do něj i velmi rádi chodíme. Máme ho rádi.

V kostelíku snad od začátku byl obraz ukřižovaného Krista - ale v jedné letní noci v roce 1993 ho někdo ukradl: „jako by byla křesťanům všech vyznání položena otázka,

zdali i po odcizení obrazu zachovají svou víru v něho jako svého Spasitele ve svých srdcích“ (tak to napsal v jednom článku Dr. Jiří Holý).

Je možno ukrást Krista ze srdce, jeho slovo, jeho vliv? To nelze. Životy exulantů pro víru, mučedníků pro Krista, věrných křesťanů za všech nepříznivých dob to potvrzují.

Ale je možno Krista zapřít, sám člověk se k němu může otočit zády a je pak jako znehodnocená sůl a světlo postavené pod nádobu. Stejně i kostel se může stát jen působivou dominantou kraje, může být proměněn na skladovací prostory (to se už také stalo s mnohými kostely), jen na obřadní nebo výstavní síň, můžou v něm lidé hledat všechno možné, jen ne Krista. Pak je „skryt“ jeho účel.

Nechceme to dopustit - toužíme, aby v něm nadále zaznívalo evangelium, pozvání ke Kristu a věčnému životu v Božím království, aby to bylo místo duchovního přemýšlení, aby se tu pod vlivem příkladu Kristova lidé učili obdarovávat se láskou a přátelstvím, aby si v něm mladí lidé před Bohem slibovali věrnost na celý život v manželství, aby to bylo

i místo důstojného a vděčného rozloučení ze zesnulými - a proč potom i nepřidat koncerty, radostné zpěvy, výstavy umění - to, co člověka zbohacuje a přináší mu pokojné chvíle. Chceme, aby žil, když už také ožil novou fasádou...

Bývá nasvícen ten náš kostelík - díky Obecnímu úřadu v Kořenově - aby nebyl skryt ani noční tmou, má své viditelné místo v našich životech. Kéž je má i slovo, pro které byl zbudován... A Ježíš Kristus, který nás tu oslovuje pro slávu Hospodina Boha, Otce našeho v nebesích.

Budte vždycky vítáni v tomto stoletém kostelíku! A přinášejte do něj světlo, které vám Kristus daroval.

Jiří Polma

Co nového v Potštejně

Čím žije náš sbor? Z čeho se radujeme a co nás naopak trápí? Na to se pokusím odpovědět v tomto článku. Jak asi všichni víte, v létě loňského roku jsme koupili zpět své původní budovy - kostel a faru. V červenci jsme se pustili do úklidu kostela, který byl 10 let nepoužívaný. Po něm přišla na řadu fara, která byla neobydlená pouze 2 roky. Vymalovali jsme část sborových místností a zařídili modlitebnu. Slavnostní otevření bylo v neděli 14. září 2008. Plný kostel a obecenství bratří a sester nám bylo velkou odměnou. Jsme šťastní, že v našem kostele zní opět slovo Písma, modlitby a zpěv.

V kostele jsme se scházeli asi do poloviny listopadu, jak nám dovolilo počasí. V kostele se totiž nedá topit... Zimní měsíce jsme prožili na faře. V paměti mi utkvěla nejvíce dětská vánoční slavnost, rozsvícená ochranovská hvězda, svíčky na adventním věnci a odlesky světla v očích dětí i dospělých...

Od dubna jsme opět v našem kostele, zde jsme oslavili i zmrtvýchvstání našeho Pána. V témž měsíci hostil náš sbor každoroční setkání (nejen) sester Ochránovského seniorátu. Naše fara také dvakrát poskytla přístřeší a zázemí dětem a mládeži Církve bratrské při jejich setkání.

Co se u nás děje v týdnu? Každé úterý - mimo prázdniny - se scházíme k biblické hodině. Letos jsme se společně zamýšleli nad Matoušovým evangeliem. Od března se schází (zatím) dva kluci k biblickému kroužku a od dubna maminky s malými dětmi. Maminek chodí okolo pěti a stejný počet jejich dětí, ve věku od 9 měsíců do tří let. Zamýšlíme se nad výchovou dětí a také společně tvoříme, třeba velikonoční výzdobu nebo košíky z pedigu.

Ještě zmíním dva koncerty. V květnu u nás hrála skupina Pranic s vedoucím a bývalým potštejnským farářem Ondřejem Halamou a v červnu Slávek Klecandr. Výtěžek koncertu Pranic byl věnován našemu sboru. V srpnu přijel bratr Matouš s velice zajímavou přednáškou o Přemyslu Pitterovi.

Kostel, fara a rozlehlá farní zahrada vyžadují pravidelnou údržbu. O zahradu se nejvíce stará sestra Hela, oprav se zhostil bratr Milan. V úklidu kostela a fary se pravidelně

střídají čtyři rodiny, či jednotlivci. V únoru se musely skácet smrky na farní zahradě, protože je předtím nikdo nestříhal. V dubnu se sešly sestry na předvelikonoční úklid a 9. května „brigáda“, při které jsme pod vedením sestry Líby přesadili 30 tují od naší bývalé budovy na farní zahradu.

O prázdninách odpadají pravidelné aktivity v týdnu, za to přijíždějí do sboru hosté. Letos to byla setra Cora Antonio a dva bratři z Nicaraguy, kteří navštívili Čechy v rámci své cesty na synod do Londýna. Velikou radostí pro nás byla návštěva našeho partnerského sboru Rhein-Mein. Protože to je téma na delší povídání, nechám ho až na příští číslo časopisu...

Jediná velká starost, která nás tíží, je nedostatek financí. I když náš sbor dostal letos část daru z HDL Jeronýmovy jednoty, stále nám zbývá dluh 550 000 Kč. Dalších minimálně 300 000 Kč je zapotřebí na novou fasádu kostela... Jádro našeho sboru tvoří čtyři pracovně i finančně aktivní rodiny. Víme, že má smysl se starat i o naše budovy, protože věříme, že se časem opět naplní. Ale zároveň je to pro náš sbor opravdu velké „sousto“.

Na závěr ještě jedno pozvání vám všem. Naše fara je nyní volná a poskytujeme v ní ubytování. Přijedte se k nám podívat a poznat náš sbor osobně. Těšíme se na setkání s Vámi.

Nada Běťáková, kazatelka

Dvě životní jubilea

Sestra Růžena Halamová

14. července oslavila své už 80. narozeniny sestra Růžena Halamová, rozená Horejšová. Za ten čas prošla pěkný kus cesty se svým manželem Jindřichem. Brala si ho už jako kazatele, a tak věděla, že se s ním bude pohybovat napříč milovanou Jednotou bratrskou.

Její novým domovem byl sbor v Praze (1950), pak v Mladé Boleslavi (1956), opět v Praze (1976), v Nové Pace (1990-94) a po třech letech odpočinku v Diakonii v Mladé Boleslavi zase ve službě ve sboru v Jablonci n.N. (1997-2008). Kolik je to vztahů, doprovázení, naslouchání, pomoci a služby! Kolik pevných pout! Na všechna místa dovedla sestra přinést svou laskavost, otevřené srdce - i domácnost. Dovedla přijímat hosty domácí i ze zahraničí - i těch byla pěkná řádka a z mnohých hostů se stali důvěrní přátelé.

V Boží milosti a požehnání mohli s manželem vychovat čtyři děti, mohou se radovat z vnoučat. Krásné a šťastné roky prožili v Jednotě bratrské, ale také vážné zápasy. Vždycky pomocně stála po boku sestra Halamová svému manželovi při jeho službě ve sborech, v Úzké

radě, v zápasech o charakter Jednoty v čase rozdělení, a teď v čase odpočinku. Teď se podpírají navzájem, když síly ubývají.

Příští rok to bude 10. července 60 let, co vykročili na společnou cestu. Obdarování od Pána Boha, která k tomu dostali, zúročili. Budeme se radovat, když budeme moci spolu s nimi jejich krásné výročí oslavit.

Přejeme sestře Halamové, aby ji Pán Bůh milostivě provázel, dával zdraví a pokoj, aby mohla vyznávat s Jobem: „Nakládal jsi se mnou milosrdně a tvůj dohled střežil mého ducha“ (10,12).

juř

Sestra Alena Kačerová

V době, kdy prožívá smutné a těžké chvíle, protože jí zemřel manžel, má své významné životní výročí sestra Alena Kačerová, rozená Stránská. Narodila se 8. 10. 1929 - tedy 80. narozeniny! Již své mládí prožívala se svými rodiči a sestrami uprostřed velkého sboro-

vého společenství Jednoty bratrské v Železném Brodě. Když se sblížila s Václavem Kačerem, osvědčila svou pevnou víru - on ji chtěl totiž přesvědčit, že víra už dnes nemá cenu. Jakou cenu má, a jakou sílu, poznal však brzy - Pán Bůh si ho povolal do své služby. A viděl to i na své budoucí manželce - vyposlechla ho, a asi se za něj více modlila. Nezviklal ji. A to bylo velké požehnání pro další společný život. Byla v něm mnohá radost - vychovali čtyři děti, ale také odříkání a věrná služba v čase, který křesťanství nepřál.

Manžel se stal kazatelem sboru v Koberovech na konci šedesátých let. Sloužil vedle svého civilního zaměstnání 40 let. Je to dlouhá doba a uvědomíme-li si, že víc jak polovinu této služby vykonával při svém zaměstnání zdarma, teprve nám vynikne jeho služba jako oběť svému Pánu. Nevzpomínám si, že by jiný kazatel takto a tak dlouho věnoval své dny odpočinku po práci službě církvi a Ježíši Kristu. Je to úctyhodné a stejně i to, že do takové služby šla s ním i jeho manželka a rodina. Jak obdivuhodně Pán Bůh jedná s lidmi! Je to krásné ovoce, které zrálo k oslavě nebeského Otce.

Děkujeme sestře Kačerové, že vždy podpírala svého manžela v jeho službě koberovskému sboru a šla do té služby s ním i jako výrazná modlitebnice. Přejeme jí, aby ji Pán Bůh utěšoval v přirozeném zármutku, aby jí dával dostatek zdraví do dalších let, aby okoušela jeho milosrdenství.

J. Polma

Železný Brod

Noční Kalich

V sobotu 4. 7. jsme zopakovali noční Kalich, protože se ten loňský vydařil a byl přejně přijat. Letos byl spojen s očekáváním, zda zmokneme či ne. Delší čas nebyl totiž den, kdy by nepršelo. Možná, že někteří reagovali na nejisté počasí. Někteří loňští účastníci nepřišli, přijeli však noví. Bylo nás 27.

Sraz byl opět pro většinu na faře v Železném Brodě, byla připravena společná večeře. Pak hrstka opěšalých odešla svou cestou na místo setkání nad Besedicemi. Ostatní dojeli auty.

Na srazu u vodárny ve 22 hodin byly rozdány kvízové biblické otázky, jejich odpovědi byly umístěny na lampičkách rozvěšených při vstupu do skalního bludiště. Velmi působivé to bylo! Podle odpovědí tedy každý našel to své světélko... A jako Karafiátovi Broučci jsme se proplétali mezi mokrymi skalami... až do skalní modlitebny.

Kázání měl J. Polma o věrnosti za všech okolností: Daniel, Ježíš, Hus. Pak byla vysluhována večeře Páně. Nápis z lucerniček „Ze tmy zazáří světlo“ byl sestaven vedle skalní stěny. Na faře přišla řada na další občerstvení a povídání, než někteří ulehli na koberec na půdě. Měli jsme radost, že jsme spolu a smíme společně vyznávat svou víru. Nezmokli jsme.

Husův den

Byla to neděle 5. července. Pozvání ke kázání přijala sestra Eva Šormová z Prahy. Přijelo několik hostů z okolních sborů. Rádi jsme s tím počítali, proto byl pro všechny připraven společný oběd. Očekávali jsme, jaké bude letos počasí - malá sprška přišla, když bratr Hlubuček na Kalichu připravoval ozvučení. Jinak krásně, slunečno, usměvavě.

Při shromáždění na Kalichu od 15 hodin troubili trubači z Ochranova. Kázal bratr Ruben Kužel, kterého jsme moc rádi zase po dlouhé době měli mezi sebou. Přednášku o Husovi připravil bratr Dr. Jiří Just. V roce 400. výročí Rudolfova majestátu se nabízelo téma „svobody“. Jak svobodu vnímal Jan Hus? Jako mír člověka s Bohem, mír člověka se sebou samým a pokoj s bližním.

Po shromáždění venku byl ještě čas na osobní setkání a rozhovory pod střechou železnobrodského sboru při kávě, čaji a kousku něčeho k tomu.

jap

OZNÁMENÍ V rámci semináře historické společnosti VERITAS prosloví Mgr. Ota Pavlíček, doktorand Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy, přednášku na téma: “Mistr Jeronym Pražský. Život a dílo českého intelektuála pozdního středověku”.

Seminář se bude konat v sobotu dne 24. října 2009 v 10 hodin, a to v Pardubicích, v sálku na faře Českobratrské církve evangelické ve Sladkovského ul. č. 638.

Všichni zájemci jsou srdečně zváni.

Od nádraží jedou k ul. Sladkovského trolejbusy č. 2 a 13 do stanice Třída Míru. Fara je šestý dům za evangelickým kostelem.

ráj srdce

STÁŘÍ

Mám staříčkou známou. Pomalu se jí chýlí k osmdesáti. Ale kdykoliv ji vidím, vypravuje mi o svých nových podnicích a plánech. Právě nyní si přestavuje vilu. Staví první patro na zahradním traktu a svěřuje mi s dětinnou radostí, že tam vše zařídí elegantním lehoučkým anglickým nábytkem.

Ještě před několika lety jsem jí nerozuměl. Takové nápady, a co více: jejich provedení bylo mi záhadou. K čemu to vše, když je člověk již na odchodu?

Leč dnes již pochopuji a rozumím. Máme-li žít, skutečně žít krásně a moudře, musíme žít tak, jako bychom zde měli zůstat na věky, ale zároveň býti připraveni odejít každé chvíle.

PŘEROD

Jedeme s přáteli. Za krásného slunečného letního dne. Ve volném tempu. Líbezný vánek hladí tváře; oko se noří v radostnou harmonii barev. Obilí, luka, moře květů. Občas se objeví vesnička, kostelík se hřbitovem. Trochu melancholie pomíjivosti, ale nebolestné.

Je mi tak podivuhodně krásně. Jak rád bych objal všechny ty postavy, jak předstupují na chvíli před můj zrak: děti, ženy i muže. Srdce mi přetéká touhou a láskou. Ke všemu: k životu, k přírodě, k lidem, k Bohu Tvůrci. Tolik citu, který vyprchá jako vůně, zmizí v nedohlednu, naprázdno, neproměněn v skutek...

Uvědomuji si: tisíce květů opadají, aniž vydají plodu, tisíce květů se rozvinou v jedinečnou krásu, avšak nikdo je nespatří, tisíce klasů zašlapou nevděčné nohy při sklizení úrody, tisíce velkých lidí odejdou nepoznány a neoceněny. Tak i tisíce citů, jež zajdou neopětovány, jakoby zbytečně, avšak přece účelně a jen zdánlivě marně. Vždyť není možné, aby vedle věčného přerodu hmoty nebyl též věčný přerod v oblasti citu a ducha.

Josef Bohuslav Foerster: Co život dal

K čemu by byla krása tam, kde není lásky?

Jean-Jacques Rousseau

připravuje Miroslav Matouš